

Захарина.

Ама нали тжовно свири съ кавала?

Калина.

Датегналъ ми е вечеръ съ своитѣ плачове.... Азъ искамъ
..... тѣй нѣщо силно, мжко че сърдце да трепне.

Чува се, че гайдата свирва ~~еще~~ по-живо и отъ хорото
се раздаватъ смѣхове.

Я гледай, какво хоро се е лѣшноло!

И мѣтъ ми се доигра, ама искамъ....

Какво?

Ей тѣй, да ми е съ нѣкого да си сравня силитѣ.

Само Косъо да не е.

И той да е.... билиа още по-харно. Единъжъ да го видя—
че и майками да се разбере.

Я вижъ хорото се мѣсти къмъ назн.

Кой го води?

/Вгледала се/ Я гледай коняра хорото повелъ!

Вижъ сега! Коняра хорото повелъ, а Косъо се смърлу-
шилъ.... и той младина младува!

Хорото се приближава. Натрупватъ се момн и момци.
Коняра завива хорото туку прѣдъ калина и Захарина.

Въ разгара на буйно хоро се мѣрва срѣщу хорото Косъо,
олавя се прѣдъ Коняра.

Коняра.

Съ мене ли Косъо ще се надиграваш?

Косъо.

/Безъ да му отвърне се обръщъ къмъ Гайдара/ На рече-
ници всири, Тайдарьо!

Гайдаря само погледва Косъа и надува гайдата: Въ кър-
шени реченици се прѣлива хорото.

Калина и Захарина не снематъ очи отъ Косъа.

Косъо.

/Срѣщналъ погледа на Калина, размѣта аленъ пошъ и въ
ситни стѣпки се приближава до Гайдара, залѣпя жълтица на
челото му и безъ да спира извиква/ По-силната Гайдарьо!

Всички се разтѣпватъ. Образува се голѣмо хорице и
всички гледатъ Косъа като играе.

Косъо.

/ Вдигналъ глава, въ дѣсна рѣка съ аленъ пошъ, закър-
шилъ стройно рамена, сѣкашъ на земята не стѣпва. До като
гайдаря веднажъ си гайдата надуе — той три пѣти на земята
приклѣква; три пѣти на единъ кракъ подскача; на единъ дѣхъ